

Éjszaka van, és a férjem még nem ért haza. Ahogy így fekszem álmatlanul, eszembe jutottak emlékek az aktív alkoholizmus időszakából.

A leghúzósbab az a körülbelül három és fél, négy év lehetett, amikor egyedül maradtam a dologgal. Ez a három-négy év magány örökkévalóságnak tűnt. Ez idő alatt torzult el az én személyiségem is. Nem voltak már emberi kapcsolataim, börtönbe zártam magam. Amikor a férjem ivott, volt, hogy csak éjszakára, de volt, hogy napokra kimaradt. Az anyjához ment, de anyósom mindig letagadta, hogy ott van. Nem értettem, miért nem lehet nekem elmondani az igazságot.

Abban a talajtalan állapotban nem voltam alkalmas két gyerek ellátására, nevelésére. Egyszer, nyolc-kilenc hónapos terhes voltam a kisebbik fiammal, szintén nem jött haza éjjel. Kivettem az ágyából a nagyobbik fiamat, taxit hívtam, és elmentem férjemért az anyósomékhoz. Ennyit tudtam magamért megtenni, de nekem ez is több volt, mint a semmi. Felszabadító volt a semmihez képest, amit addig csináltam. Aztán az utolsó években megtanultam vezetni. Nagy motiváció volt, hogy menekülnünk kellett a gyerekekkel, amikor baj volt.

Most járok az Al-Anonba. Anyóssommal kifejezetten jobban vagyunk évek óta, és sokat változott az életem, bár az eseményeket még nem dolgoztam fel teljesen. Viszont ezek soha többé nem is történhetnek már meg velem!

Most már egyre önállóbb vagyok, egyre erősebb a bátyám. Nagy gondok esetére is van tervem, szóval nincs mitől félnem.

Közben hazajött a Drága is.

Szép álmokat!